

TITO

DOMONKOS ISTVÁN

I.

most minden most minden csendre int
versekre szavakra a lét legyint
mellékes ezúttal a rím a forma
a napba nézzünk ne a porba

tizenkét éves koromban
cselédnek adtak
paráznaságom rám bizonyítván
'kidobtak az elemiből
és nem kaptam bizonyítványt
és nem kaptam bizonyítványt
azt mondták: nézz az égre
akkor nem verünk kékre
azt mondták légy szófogadó
dolgos
lelked már amúgy is foltos
a padlásfeljáróban aludtam
ahol patkányok dézsmálták
a szappant
mezítláb jártam
cserepes volt a szám
fát vágtam főztem varrtam
'kirepedezett a sarkam
éjjel feküdtem
semmi sem történt
mint tárban az éles töltény

mint tárban az éles töltény
 s nem tudtam hogy létezel
 ifjúságom
 vadgalambom
 balkáni gerlém
 rianásom
 létünk döngölt földjén
 TITO

II.

most minden most minden csendre int
 sírni kéne a halál szerint
 a „német mester” úgy jött félve
 mert holtak s élők itt együtt élnek

elmosogattam
 csillogott a zománc
 ragyogott a pohár
 csak egy légy zúgott
 azt is agyoncsaptam
 bögrébe állított
 harmatos kanalak
 fölött
 megvillant a nagykés
 acélpengéje
 törnek a kanalak közé
 beálltam volna melléje
 de nem volt pengém
 csak markolatom
 de nem volt igém
 csak szagom
 mint hófehér
 tányéron a haj
 oly riasztó volt
 az égen közelgő
 fecskeraj
 becsuktam az ablakot
 néztem a falat
 megrágott falat-puha est

töprengtem
megegyem a maradék levest?
megszülettél-e már?
mi a neved?
ifjúságom
vadgalambom
balkáni gerlém
rianásom
létünk döngölt földjén
TITO

III.

most minden most minden csendre int
vörös zászlók lengnek odakint
könyveidben tényt a tiszta szó
hegyek ormát felfedi a hó

jámbor volt sőt balga
gazdag kereskedő
egyetlen sarja
szerette a diót
nem dolgozott
hallgatta kertjünkben
a sárgarigót
jól emlékszem még rája
vacsora után ijesztette
a süllő
fehérre szopott macskakoponyája
Tito... mondta egy este halkán
de majd elmondom ha kimegy
ez a szájas szajha
engem akkor kapott el az örvény
mozdulatlanul feküdtem a sötétben
mint tárban az éles töltény
neveddel számon
ifjúságom
vadgalambom
balkáni gerlém

rianásom
létünk döngölt földjén
TITO

IV.

most minden most minden csendre int
akaratom jövőnkre suhint:
szabadságot színt szárnyat napot!
jelenbe rántjuk a holnapot!

fejszónálva hömmögve
hullottak a porba
azt mondták: de jó
de jó is a torma
mintha kötés lett volna
mindenik szemén
szorongatták
a lapát nyelét
a halál nem móka
nincs pénzünk borra
sóra
jézustövist inkább
nem golyót
múltunk amúgy is
egyetlen vérfolyó
előttünk vadkan áll
s zsebünkben
csak egy ónkanál
jó a párna
de jó a sár is
jó a kemény
de jó a lány is
számár az ki
vaktában üget
mint paphasban a feszület
jó a párna
de jó a sár is
pannónia ez itt
s nem párizs

a bolha nem bomba
 egyetlen viskót se
 döntött eddig romba
 lenin vörös rózsá
 de hol van gubec
 de hol van dózsá
 de hol van gubec
 de hol van dózsá

lenin vörös rózsá
 de hol van gubec
 de hol van dózsá
 de hol van gubec
 de hol van dózsá

— — — — —
 nem néztek egymásra
 könnyük a másik
 ne lássa
 de most már mind nevet
 mert akkor ott
 megsúgtam nekik
 a neved
 ifjúságom
 vadgalambom
 balkáni gerlém
 rianásom
 létünk döngölt földjén
 TITO

V.

most minden most minden csendre int
 rólad szólnék de fiam leint:
 apa mi az ott a szemeden
 apa mi az ott a szemeden

egyetek
 kész a sült tök
 utána majd

ejtőlőszerből
részesültök

— — — — —
egy szemölcs formált
emberré ezen a tájon
itt virít most is a tokámon
még szólnak a keringők
„az örvénynyomorban kerengők”
füle hallatára
igyunk a komám pisztolyára

— — — — —
dudálj dudás addig dudálj
míg értelmem koagulál:
lány szellő fuvallat
estvéli szent tettek
körmömön pattognak
a vörös tetvek

— — — — —
mester
szonetted nett
lelked leleménye
boldog jövőnk televénye

— — — — —
hideg testükön fűing
kezükből az anti-dühring
így leszen

— — — — —
bőrlék
húslék
moslék

— — — — —
így vagdalkoztak
zengett a kaszinóterem
mert már rettegték neved
ifjúságom
vadgalambom
balkáni gerlém
rianásom
létünk döngölt földjén
TITO

VI.

most minden most minden csendre int
versekre szavakra a lét legyint
mellékes ezúttal a rím a forma
a napba nézzünk ne a porba

mint tőrben
a történelem
úgy feszült bennünk
a háborús jelen
tőr voltunk
markolat és penge
általad lett
egymásba illesztve
tőr voltunk
mely nem ösztönösen döfött
kapkodva vakon
miközben vérünk
virágzott a havon
miközben vérünk
virágzott a havon
néztük az eget
a csillagos sátrat
egy társam azt súgta:
jövő látlak
jövöm látlak
s elindult a menet
ajkán a neved
ifjúságom
vadgalambom
balkáni gerlém
rianásom
létünk döngölt földjén
TITO